

HISTÒRIES COLOMENQUES

1974, caminant al metro

Chema Corral

Historiador

A principis dels anys 70 del segle XX, s'agreujava la crisi del franquisme amb un creixement de les mobilitzacions de tota mena i amb la consolidació d'organismes unitaris de l'oposició, com l'Assemblea de Catalunya. A Santa Coloma també augmentaven les reivindicacions per millorar les condicions de vida

en aquell suburbi creat per l'aliança entre les constructores, els bancs i els ajuntaments franquistes. El març de 1974, ara fa 50 anys, la nostra ciutat va viure setmanes de mobilitzacions contra la pujada de les tarifes dels autobusos i pel col·lapse, a les hores punta, de la "carretera de los cuarteles".

L'Empresa Municipal de Transports de Barcelona, va

augmentar el 20% el bitllet de l'autobús. Aquest increment va ser el detonant, ja que la carestia de la vida era un problema important aleshores, per fer boicot als autobusos i anar fins al metro de Torras i Bages caminant. Ara bé, la problemàtica anava molt més enllà, ja que la "carretera de los cuarteles" era totalment insuficient per absorbir les necessitats de trànsit d'una ciutat de 133.354 habitants. Per això, juntament amb la petició de reducció del preu del bitllet es reivindicava l'eixamplament de la carretera i l'arribada del metro a Santa Coloma.

El veïnat va respondre a la crida de les Comissions de

Barri, en plena transició cap a les AAVV, dels centres socials, de les comunitats cristianes i dels partits clandestins d'esquerres, amb llargues fileres de persones caminant.

Va ser una lluita llarga de més de tres setmanes, en la qual hi va haver de tot, com ara l'incendi de dos autobusos o detencions sense conseqüències greus. Llarga lluita que no va aconseguir abaixar el preu del bitllet, però sí la posada en funcionament d'un carril bus al passeig de Torras i Bages i un increment del nombre d'autobusos.

El lamentable estat de la carretera era una conseqüència de l'aïllament històric que patia

Santa Coloma de Gramenet, que no va tenir el seu primer pont fins a l'any 1921. Les mobilitzacions no van acabar el 1974 i les forces socials i polítiques van haver de convocar un altre boicot la primavera de 1975, perquè la promesa d'eixamplar la carretera no s'havia complert i la situació continuava igual: embussos de tràfic quilomètrics, els autobusos plens de gom a gom, amb persones penjades de les portes després de llargues cues d'espera. El març de 1977, el veïnat veurà eixamplada la carretera, però el metro no va arribar fins al desembre de 1983. ♦